

יד קברו של יוסף מרומפרדור

ותיקי תל-חי וישובי הגליל העליון מעדים את זכרו של הגבור הגדול

יגאל אלון מספר על שחרור הגליל בפתיחת המועצה האזורית של הגליל העליון שנערכה בכפר גלעדי צילומים: בנו רותנברג

— ארבע ורבע.
— והעזרה מתי תבוא?
— בשש. כך הבטיחו.
— שימי נשם עמוק, דרך את המקלע וירה צרורות קטנים, מכוננים יפה. מקלען טוב היה וכדוריו לא נורו מעולם לשוא. גם אני התחלתי מכסה את השטח לפני האגף שלי בקלעני עופרת כבדים. אנשים ניתרו מתוך הערש ושבנו לצנוח או התגלגלו במורד החלקלק. קבוצה גדולה ניסתה להסתתר תוך ישר אל העמדה, אך שימי רק פשט ידו והניף אותה. שוב פשט ושוב הניף. שני הרימונים התפוצצו מעל לראשיהם של הלגיונרים, האחד מאחוריהם, האחר לפנייהם. שורת-האויב קיפצה באוויר כחרגולים קטועי-רגליים, התהפכה ונמוגה בין הדשאים.

המשכתי לצלף על העצים שחילתי-האויב ניסו להסתתר מאחריהם. קלעתי לתוך שוחות שהעשב נע בהן לפתע. יריתי אל כל ברק מתנוצץ ונעלם. הדשאים חדלו לנוע, רק למטה נראו גופים אצים במדרון, נסוגים ונעלמים. — שימי? — צעקתי — הם ברחו! שימי לא ענה. הפניתי ראשי אליו. הוא שכב נשען אל קיר-העפר, תלוי על המקלע שבלט בעד אשנב-היריה. ניגשתי אליו והרימותי, גופו נח בידי ללא תנועה, ללא רוח חיים. חור לא גדול האדים על מצחו וממול, סמוך לעורף, הקביל לו חור שני, גדול יותר, פער, נוסף דם ומוח. הוא לא סבל אפילו רגע קל, אפילו שנייה אחת. הנחתי את הגופה על הארץ וההרתי בגורלו המאושר ובמר גורלי אני. כרעי תי אל גבי לראות האם עודנו חי. הוא שכב עדיין על הצד, חיוור כסיד, אבל נושם. לא היה כל טעם לתבוס אותו. רק את יסוריו אאריך. פתאום החל מדבר, כמעט בקול, אך דיבורו היה קטוע בגלל הדם שעלה לפיו והכאבים שפילחו את גופו.

— עדינה שלי... תגידי... עדינה... אתה החבר... הטוב... אני... רוצה... תהיה... חבר... שלה... היא... אי...
הוא חרחרר דם. עיניו התהפכו עד שהיו לבנות ללא סימן של אישון. התכווץ, התמתח בכוח וקפא על מקומו. ובחוף התחדשה ההפגזה. הלגיונרים החליטו, כנראה, לחסל את אויבם הבלתי-תימונצח מרחוק. הסתכלתי בשעון: עשרים דקות לחמש...
כל זה אירע מומן, לפני יומיים וחצי. עכשיו קיבלתי חופשה לארבעים ושמונה שעות ונסעתי ישר אל עדינה. ניצלתי בדרך גם התגבורת הקדימה לבוא. אנשינו הגיעו חצי שעה ויותר לפני המועד שנקבע. הלגיון המשיך להפגין את הגבעה עד אחרי חמש. מניתי מאתיים שמונים וארבעה קולות נשק, כשלפתע נשתתק הכל ובהתרוממה, ראיתי את חבושי הצניסטים האדומים עולים בשורה חזיתית אחת, ארוכה לאורך. יריתי כמסורף. קפצתי ממקלע למקלע. צעקתי "הידד!" לעצמי עם כל קליעה מוצלחת. פעלתי ככיתה שלמה. שלושה מקלעים ירו על האויב משלוש נקודות שונות. הם נפלו ועלו, נקצרו ובאו, הסתערו ונגדעו. עד שנוכחו כי לא יוכלו לאויבם המבוצר, לאויביהם הפועלים בחצי-הירייה מקלעים, עינים, ב"תתיים", ברובים ורימוניידי. אז נסוגו בשלישית והשעון ציין חמש ורבע. ובטרם הספיקו הם לחדש את הפגזת-הגבעה, נשמע מרחוק קולן של מכונות כבדות. התגבורת הגיעה לעד רת המחלקה שלא היתה קיימת עוד. אבל אני ניצלתי וקבלתי חופשה ליר מיים. הבוקר הגעתי הנה אחרי נסיעה של חצי לילה בגיפ. עייף ומלוכלך סניתי לחפש את עדינה, חברתי של (המשך בעמוד 14)

כל החברים נפלו. נותרנו רק אנחנו, השלושה. שמעון-שימי, גבריאל-גבי ואני. חיליה-לגיון התקרבו ובאו דרך העצים שבמדרון ממטירים לפנייהם מסך-אש צפוף מתוך תת-המקלעים. שכנו בעמדה העמוקה, שלושה לוחמים אחרונים שנשארו בחיים ממחלקה בת ארבעים איש. הלגיונרים עקפו את העמדה, ניסו לגשת מהצד. התבוננתי בהם מבעד לאשנב-היריה. הם התקדמו בטרור ארוך, זולפים אש לתוך השיחים ומאחורי לעצים. עכשיו, בבואם מן הצד, נערכו מול המקלע שלי כשרי שרת אחת הדוקה, חיל לצד קודמו. עתה אין מקום לטעות. כל כדור יפגע במטרה. לחצתי על ההדק. יריתי צרורות ארוכים ארוכים. לא אותם בני ארבעה-חמישה כדורים, אלא של "עשר" רים ואחד — עשרים ושתיים. לא — היו אלה צרורות שהריקו מדי פעם חצי מחסנית של ה"ברן". החיילים בצניסטים האדומים נפלו לארץ בתנועות מזורזות, מגוחכות. ראיתי קצין צעיר צועק משהו, פוקד על אנשיו. החלפתי מחסנית ושוב סחטתי את ההדק. הקצין כסף פתע ברכיו כיוצא במחול, התגלגל וגלש במדרון ככדור-משחק. האויב נדהם. כנראה לא ציפה להתנגדות רצינית לאחר ההפגזה הכבדה של הגבעה. חיליו פנו עורף ונסו. רצו במורד בלי סדר כשאני משלח בעקבותיהם את צרורותי, שהיו שוב קצרים יותר, כיוון שהמטרה היתה עכשיו חיליים בודדים. כשנעלמו מן העין במדרון התלול, כינסתי את המקלע והסתובבתי לאחור, לראות מה עושה שימי שבקצה השני וגבי שבמרכז החפירה.

גבי שכב על צידו, מקופל קצת, ודם זב מבטנו. שימי כרע לידו וניסה לאמר לו משהו. התקרבותי והתכופפתי מצליו. גבי נשם בכבדות, נשימות מהירות וקטועות. עם כל שאיפת-אחור התעוותו פניו מכאב והדם סרך מבטנו בורם מחודש. הנשימה קשתה עליו יותר ויותר. הוא נחנק בדמו וייסוריו ידעתי, כי סופו קרוב וקנאתי בו. אנו, שימי ואני, עוד נהיה חייבים להילחם בטרם יבוא סופנו. קמתי והצצתי לפי גיב העשב במורד רחש חיים. הלגיונרים חזרו להתקדם, אך הפעם היו זהירים יותר. הם זחלו בתוך העשב הגבוה, מפוררים בחזית רחבה. — שימי — אמרתי — הם באים! שימי התרומם באנחה, אחז במקלע וקרב אליו מספר מחסניות מלאות. — כמה זמן יקח הענין? — שאלני. — איני יודע, — השבתי — אם ישחק לנו המזל נוכל לעמוד עוד כעשרים רגעים. — ומה השעה?

אלקטרופון
שורת חשמל חדשה
ח"פ רומברג

מחנדים א' וינס — רב דבר
פוכן רשמי לאיזור צפון אי-רדיו His Masters Voice, ECKO
מבחר גדול במקלטים משומשים
מפירמות מפורסמות

תקליטים
לסטפון
אברהםסון
תל-אביב
רחוב בן-יהודה 9